

Václav Renč | Ljubezenska pesem pred burjo

Ti, ki rajaš tam pod baldahinom dalje,
v plahih prstih spredajoč osnutek mojih dni,
čuj, to pesem novo, pesem plamenečo,
ki bi te hotela iz tihih tožb v svetlobo žarko
priklicati — čuj me, vstani, čuj in pojdi!

Tebe izmed vseh sem jaz povabil k plesu,
tebe vso bridkostno med radostno burjo,
zate izpihljal sem sence svojega srca,
zlomil trde ude, ki za ples so neupoljivi,
pustil sem, da pluli so po sončni struji,
da valóv grebeni so česáli jih kot lan.

Zate slekel sem obleko oblakov nizkih,
strop sobán s stebri visokimi sem dvignil
in na kamenito liro novo struno
iz tekočega zlata napel sem, da zveni.
Zate sklical sem vse orle izpod svoda,
da bi, golobico, te povsod spremljali,
daljne gore sem priklical in za tvoje
prebujenje sem v vrtove jih zoral.

Pojdi in ne omaguj, ti krasna izmed vseh,
daj roké — ko jih odpreš v srebrno jutro,
pesmi kakor ptice izleté iz njih
in hitijo k morju materinskemu.

Daj mi usta, ki pustiš, da skozi nje tekó
najbolj žlahtni sadi iz vrtov na jugu!
Ta zaprta usta! Kakšne hladne vóde
poljubila si nekoč, da še doslej drhté?
Pojdi in razveževa jih za iskreni spev,
kot valovi pljuskne vanje govorica otrok,
ábotna modrost, ki veter za nasvet sprašuje,
sama v izobilju odgovarjajoč vodám.

Pojdi in ne omahuj, izvir večerni,
in v zrcalo moje sij oči izlij,

ples samote svoje kot lasé zvihraj
v vinográdih rožnika — tja pot gre naša.

Nad gorami ne izhajajo doslej sekunde,
ki požele bodo njivo naših dihanj,
na pobrežju morij ni še dozvenela
pesem jadrnic, ki poje o pokrájinah,
v drevju ni se vgnezdila doslej jesen
z zlatom, ki preveč je zrelo, preobilno.
Blaznost cvetja z vonjem in s čebelami
nam srcé odnaša za poldansko zvezdo.

Plima še neznana nama v srca stopa,
pojdi, kdo bo rože našel prej in morske zvezde,
pojdi, kdo bo usta bisernicam prej odprl,
kdo se prej bo ustavil na višinah burje,
nad globino morij, cest, ki so zaman!

V tihih dolih boš zagledala, kakó
pase krotki veter trop dreves drhtečih,
koplje vonjajoče láse v rekah in potokih,
se polaga rahlo v krila golobic,
kroži nad domovji, vriska čez zvonike —
pojdi, kdo spoznal bo prej, čigav je sluga! . . .

Ti ne boš in vem, da tudi jaz ne bom.
Truma oblakov črnih se leté razvršča
na obeh plateh svetá nalik zorenju groze.
Glej, ne moreš ti in tudi jaz ne morem
zadržati plohe. Toda pojdi in podpri
z ramo svojo meč, ki zate ga vihtim.
Ščiti me in rajaj pred očmi, ki boš jih
obrobila s plámenom krvi, da bodo
gledale naravnost v žrela nad obzorjem!

In ti, moja sila, in jaz, pesem tvoja,
skozi pozno to pomlad, ko bliski švigajo,
proslavljat bova šla darove brezšteviline,
zibelko ljubezni, blagoslóljveno zemljó.

Iz zbirke »Trojzpevy« (1940).